

man betale 17 Kr. for en Sæk af kun 14 pCt.s Indhold, og i Øjeblikket er Prisen over 20 Kr. Det er en kolossal Stigning, en Stigning, hvortil Kornpriserne under hele Krigsperioden langt fra har svaret.

Den højtærede Indenrigsminister udtalte i sit Foredrag i Eftermiddag i Anledning af den Debat, der blev ført om Brødkornsspørgsmaalet i 1915, følgende: Vi har sparet Staten for Millioner ved ikke at følge Venstres Anvisning. Det er sikkert rigtigt, at Staten er blevet sparet for Millioner, men hvem er det gaaet ud over? Hvem andre er det, der har maattet bære denne Byrde, end det danske Landbrug? Det har alene baaret Byrden i dette Tidsrum, og særlig falder Byrden tilbage paa de magre, rugdyrkende Egne, som jeg staaer som Talsmand for. Gødningsspørgsmaalet er meget aktuelt paa disse Egne; overalt, hvor Landbrugerne kommer sammen, er det det Spørgsmaal, der stærkest beskæftiger dem, og de kan slet ikke forstaa, at det ikke har kunnet lykkes for Regeringen at regulere Gødningspriserne noget længere ned. Et Forhold, som ogsaa tidt drøftes, er dette, at Gødningskompagniet har givet 45 pCt. Udbytte i det sidste Aar. Det synes Landbrugerne i disse Egne er alt for meget i Forhold til den Pris, de har faaet for deres Korn.

Der er af flere Medlemmer — jeg tror først af det ærede Medlem fra Mariager (H. P. Hansen) — peget paa, at de smaa Jordbrugere gik meget trange Tider i Møde. Det ærede Medlem henstillede til den høje Regering, om der ikke kunde skabes et Moratorium for Husmænd. Jeg ved ikke bestemt, hvilket Svar han har faaet af den høje Regering, men min Partifælle, det ærede Medlem fra Sæby (Pinstrup), sagde i sin Tale forleden Aften, at han gerne vilde være med til at støtte de smaa Landbrugere overfor de trange Kaar, de gaar i Møde, og jeg vil her nævne, at en Maade, hvorpaa man i ganske betydelig Grad kunde støtte Jordbrugerne over hele Landet — og hvis man ikke kan det, saa specielt støtte dem i de magre, rugdyrkende Egne, som jo, hvad ingen vil benægte, lider det største Tab ved Rugmaksimalprisen —, var at sørge for, at de fik saa meget Kunstgødning som muligt og til en saadan Pris, at det kunde betale sig for dem at anvende den, en Pris, som laa langt under den, man nu maa give. Thi det er i Virkeligheden en høj Pris. Jeg skal, da Tiden er fremrykket, slutte disse korte Bemærkninger med at henstille til Regeringen at overveje det Spørgsmaal,

om det ikke var muligt at træffe saadanne Foranstaltninger, at de mindre Jordbrugere i de magre jyske rugdyrkende Egne, særlig Husmændene, fik Gødning til langt billigere Pris end den, den nu staaer i. Jeg tror, den højtærede Landbrugsminister og i det hele taget den høje Regering kunde indlægge sig stor Fortjeneste ved at gennemføre et saadant Forslag.

Sporon-Fiedler: Jeg skal i denne sene Time indskrænke mig til nogle faa Bemærkninger, nogle Anmodninger og nogle Henstillinger, som alle har Adresse til den højtærede Indenrigsminister.

Den 19. Januar fremdrog jeg under Finanslovens anden Behandling et beklageligt Tilfælde og bad den højtærede Indenrigsminister om at tage Sagen under alvorlig og fornyet Overvejelse. Det drejede sig om en Skibsfører, som ovre ved Englands Kyst faldt paa Dækket, blev bragt i Land og indlagt paa et engelsk Hospital og nogle faa Dage efter afgik ved Døden. Det var en ung Mand midt i Trediverne, som aldrig før havde fejlet noget, og de engelske Læger afgav en positiv Erklæring om, at Dødsfaldet utvivlsomt skyldtes Faldet, og man tilføjede, at det formentlig var begrundet i en Bristning af Leveren. Ikke des mindre fandt Arbejderforsikrings-Raadets Læger herhjemme, at der ikke var nogen som helst Aarsagsforbindelse mellem Ulykkestilfældet og Dødsfaldet, og efter mange og lange Forhandlinger blev det kendt for Ret, at der ikke kunde ydes Enken nogen som helst Erstatning. Det er naturligvis ganske umuligt at afgøre, hvorvidt en saadan Afgørelse er rigtig eller ej, men det er stridende mod almindelige Retfærdighedskrav, at der ikke ved en saadan Lejlighed bliver taget tilstrækkeligt Hensyn til en Erklæring fra de Læger, der har set Manden og behandlet ham, og at man tager større Hensyn til Læger, som aldrig har set eller behandlet ham. Det udtaltes, at hvor der var Tvivl til Stede, vilde man altid lade en saadan Tvivl komme den forulykkede til gode, men som jeg tillod mig bestemt at hævde ved den Lejlighed, hvor jeg optog Sagen, var der jo her absolut et Tilfælde, hvor man ikke kunde sige, at al Tvivl var udelukket, og naar den ikke var udelukket, burde den altsaa komme den forulykkede til gode. Det var et særlig trist Tilfælde. En ung, rask Mand, der aldrig har fejlet noget før, bliver kaldt bort fra sit Hjem; Hustru og fire smaa Børn sidder i overor-